

РЕШЕНИЕ

№ 6020

гр. София, 03.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 27.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6194** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.41, ал.4 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на М. Ш. Х. А. гражданин на С. срещу ЗАПОВЕД №5363з-1021 от 10.06.2020г. на Директора на дирекция „Миграция“-МВР, с което на оспорващия е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

По изложените в жалбата съображения за материална и процесуална незаконосъобразност –се моли да се уважи жалбата. На първо място се твърди, че в нарушение на чл.34, ал.3 и чл.35 от АПК жалбоподателят не е бил изслушан, което е съществено процесуално нарушение. На следващо място се сочи, че има признато право на международна закрила с решение на Председателя на ДАБ, без да му е отнет статута и съответно решението за това да му е съобщено. Твърди се, че посоченото обстоятелство е отразено в заповедта на ответника, но лицето не знае за това, а е с известен адрес. Подчертава се, че в нарушение на чл.44, ал.2 от ЦЧРБ не е съобразено, че жалбоподателят е "уязвимо лице" по смисъла на §.1 т.4б от ДР на ЗЧРБ. Акцентира се и на това, че не е посочено къде ще бъде върнато лицето, което е в нарушение на чл.5, б.в Директива 2008/115 и чл.3 от КЗПЧОС. Отделно от това, ако е съответно С., то наличието на веднъж предоставена закрила се твърди, че навежда на факта, че там не е безопасно място. Твърди се, че в нарушение на чл.39а от ЗЧРБ не е посочен срок за доброволно изпълнение. С оглед изложеното –се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, но чрез процесуалния представител адв.И. по представените писмени бележки моли да се уважи жалбата. Представя писмени доказателства. Претендира разноски по списък.

Ответната страна, в съдебно заседание не се представя, но юрк.Ч. депозира писмени бележки и моли да се отхвърли жалбата. Представя писмени доказателства. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е в срок, по отношение на акт, засягащ адресата, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

На първо място се установява, че на основание чл.44 ал.1 от ЗЧРБ компетентният орган – директорът на СДВР със заповед №513з-9426 от 06.12.2018г. /л.75/ е упълномощил началника на отдел „Мирация“ да издава заповеди за налагане на процесната ПАМ, поради което се прави извода, че заповедта е постановена от надрежен орган.

В производството не е допуснато релевираното процесуално нарушение на чл.34 и чл.35 от АПК. Видно от писмо №5364000-8852 от 22.05.2020г. на л.17 със същото е уведомен Началника на Затвора С., където чужденецът е изтърпявал за втори път 3-месечно наказание „лишаване от свобода“ – да се подsigури лицето за беседа. Видно от докадна записка на л.18 от 27.05.2020г. на полицейски инспектор лицето ще изтърпява наказанието до 12.06.2020г., когато ще бъде освободен. Посочено е също, че с лицето е проведена беседа от 27.05.2020г., на която му е разяснена възможността за запознаване с производство за издаване на ПАМ.

Следователно – лицето е запознато с писмото, че по отношение на същото е започнала процедура по издаване на ПАМ „Връщане“, поради отнетия му статут на бежанец и му е дадена възможност да изрази становище, да поиска събирането на доказателства. Противното не се установява, а именно твърдението на оспорация, че не е проведена беседа. Видно от материала се касае за докладна записка от длъжностно лице, която удостоверява извършено обсъждане, поради което посочената докладна има значение на писмен удостоверителен документ и не се кредитира възражението, че няма проведена беседа. Същата има недостатък, че само известява лицето за започналото производство и причините за същото, но няма данни да са му предявени материалните вкл. и решението за отнет статут. Касателно същото – то дори не е посочено в обжалваната заповед като номер, приложено е обаче към преписката и е видно, че това е решение №1098 от 21.02.2019г. на Председателя на ДАБ /л.38-39/. Съгласно същото – основанието за отнемане на статута е предходното осъждане на 8 месеца „лишаване от свобода“ за престъпление по чл.316 вр. с чл.308 от НК, поради което се отнема статута на бежанец предоставен с решение №368 от 03.02.2015г.. Видно от решението – същото се счита за връчено на 19.03.2019г.. Няма данни въз основа на какво е направена тази констатация, както и дали по време на търсенето на лицето на адреса същото – не е изтърпявало първото наказание ЛС. Това обаче е официално отбелязване от органа постановил акта, няма данни за оспорване на решението, което като част от преписката е станало известно на страна при докладването му в първото и единствено съдебно заседание. Следователно съставът приема, че с непосочването на конкретното решение за отнет статут и запознаване на

материалите по преписката- е допуснато процесуално нарушение ,но същото не е съществено, тъй като не би могло да промени характера на акта, който ще се постанови.

Не е основание за отмяна на заповедта и подадената на 21.07.2020г. /л.37/ нова молба за закрила, тъй като е след постановяване на заповедта за връщане от 10.06.2020г./ в този смисъл, че новата молба не се съобразява има съдебна практика напр. Решение № 9144 от 11.07.2017 г. на ВАС по адм. д. № 5984/2017г., VII. На ВАС/. В тази връзка и настоящият състав констатира, че наличието на образувано производство за предоставяне на особена закрила по ЗУБ не е само по себе си основание за незаконосъобразност на оспорените заповеди за налагане на принудителни административни мерки –конкретно „връщане“. Изложеното е така, защото има законова гаранция за защита правата на молителя по ЗУБ, регламентирана в чл.67, ал.1 и ал.2 от закона - наложената принудителна мярка не се привежда в изпълнение до приключване с влязло в сила решение на производството по предоставяне на убежище и наложената мярка се отменя, при придобиване от чужденеца на съответния статус по закона. Изложеното и с оглед чл. 7, § 1 от Директива 2005/85/ЕО на Съвета от 1.12.2005г. относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите-членки. Посочената норма разписва, че кандидатът може да остане в държавата-членка единствено за целите на процедурата, докато решаващият орган се произнесе по молбата като изрично е посочено, че това право на оставане не представлява право на пребиваване. Предвид визираните норми съставът констатира, че новото производство по закрила не се отразява върху законосъобразността на наложената мярка /освен ако няма решение за предоставяне на закрила/, а рефлектира върху изпълнението на същата.

Не се установява и другото твърдяно процесуално нарушение с оглед на факта за принадлежността на лицето към „уязвима група“ по смисъла на §.1, т.4б от ДР на ЗЧРБ . Представен е амбулаторен лист /л.12/ от 12.06.2020г. от Медицинска служба при СДВНЧ, в който е отразено запазено общо състояние, без оплаквания и че няма данни за остро начеващо заболяване. Същото е видно и от амбулаторен лист от 24.06.2020г., но различното е, че е съобщил, че има „постравматична епилепсия“, като по време на престоя му е наблюдаван един пристъп. Това състояние се установява и от представената епикриза към жалбата за престой в МИ на МВР от 19.11.2017г. до 20.11.2017г.. Видно от докладната от С. А. – инспектор от ЗО „К.“ –л.19 -по време на престоя си лицето е вземало медикаменти за това заболяване. Следователно –това заболяване е известно на отвеника, но само по себе си без да има конкретни проявления - не изисква по особено третиране или с оглед на това да се прецени, че мярмата не би била подходяща за лицето, защото ще застраши неговото здраве. Видно от нормата на чл.44, ал.2 от ЗЧРБ при налагането на ПАМ се отчита посоченото обстоятелство, ако определя оспорвания като уязвимо лице, редом с други специфични данни, което означава ответникът да го е съобразил в това число как мярката ще се приложи и отрази с оглед здравословното състояние, придаващо на лицето уязвимост. Установи се, че е отразено страданието на лицето, но без специфика, която да доведе до незаконосъобразността на мярката. Целта на същата е лицето да бъде върнато в страната по произход, защото няма основание да пребивава законно в РБ, доколкото е с отнет статут. Здравословното състояние не е такова, че да се мисли, че в страната по произход няма да има достъп до здравеопазване или до конкретни и специфични медицински грижи, тъй като няма данни заболяването да е

от подобен характер. Видно е, че не е попречило на лицето двукратно да изтърпи наказанието „лишаване от свобода“. От друга страна по смисъла на §.1 т.46 "уязвимо лице" е такава с увреждане т.е. не със заболяване, поради което ако последното предизвиква такаъв дефицит, а не страдание, то следва да се установи от оспорващия, каквато хипотеза не е налице.

Относно последващото възражение за незаконосъобразност на заповедта, свързано с твърдението, че не е посочено къде ще се изпълни мярката – в страната по произход, в транзитна държава или в трета такава –има процесуално нарушението, но същото не е съществено. Лицето е гражданин на С., по отношение на тази държава е получило закрила, която е отнета, поради което връщането е именно в държавата по произход. Следва да се има предвид, че макар това обстоятелство да не е визирано изрично, то не е неясно, поради което и нарушението не е съществено. В този контекст и процесуалния представител на жалбоподателя не е бил в неяснота за това, че именно в С. ще бъде върнато лицето, поради което е представил като доказателство и справка относно разумната възможност за връщане в С.. Видно от същата – има отделни въоръжени конфликти, но сирийското правителство контролира по-голяма част от страната като извън Д. е около 60%. Не е спорно, че сигурно и устойчиво връщане не е възможно, както поради военните действия на места, така и поради лошите икономически условия. Видно е от решението за отнет статут, че лицето е родено в [населено място], няма данни от къде идва, но не може да се твърди, че липсва разумна възможност за връщане. В писмените бележки е посочено, че е кюрд от североизточната част на С., но следва да се има предвид, че в производството по закрила ще се прецени горепосоченото обстоятелство в неговата пълнота вклл. и предвид нормата на чл.4, ал.3 от ЗУБ- чужденец, влязъл в Република България, за да поиска закрила, или който е получил закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. При налагането на ПАМ „Връщане в страната по произход“ – основанието за налагането ѝ е конкретно липсата на право да пребивава в страната, в основата на което стои и извършението простъпки от жалбоподателя. С оглед изложеното наведения довод не е основание за незаконосъобразност на заповедта.

На последно място –непосочването на срок за доброволно изпълнение по чл.39б от ЗЧРБ също не е основание за незаконосъобразност, тъй като не е част от фактическия състав по налагането ѝ. Срокът да изпълнение подобно на възможността за оспорване – се последващи етапи, стоящи извън самото постановяване на акта. Неуказването им или неяснотата по отношение на тях- не рефлектира върху законосъобразността на акта. Конкретно не се възприема изцяло становището на ответника, изразено в писмените му бележки, че даването на такъв срок е затруднено предвид изтъпяване на наказанието „лишаване от свобода“. Заповедта е издадена на 10.06, два дни преди да бъде освободено лицето, поради което дори да е предоставен подобен срок не би могло да се твърди, че изпълнението му е невъзможно. Следва да се има предвид, че съдебната практика е константна в становище си, че непосочването на срок за доброволно изпълнение - не е съществено процесуално нарушение /в този смисъл Решение № 7708 от 19.06.2017 г. на ВАС по адм. д. № 1530/2017 г., VII о., Решение № 464 от 13.01.2010 г. на ВАС по адм. д. № 12839/2009 г., VII о./.

Следователно- заповедта е постановена от компетентен орган, в производство без допуснати процесуални нарушения, материално законосъобразна е, както и е в съответствие с целта на закона, поради което следва жалбата като неоснователна да се отхвърли.

Претендира се от ответника юрк.възнаграждение, което следва да се присъди в минимален размер от 100лв. във връзка с чл.24 от НППП и ЗПП.

Водим от гореизложеното СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на М. Ш. Х. А. гражданин на С. срещу ЗАПОВЕД №5363з-1021 от 10.06.2020г. на Директора на дирекция „Миграция“-МВР, с което на оспорващия е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

ОСЪЖДА оспорващия да заплати на МВР 100лв. юрисконсулско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок пред ВАС чрез АССГ от съобщаването му.

Преписи на страните.

Съдия: